

บทนำ

แคลิฟอร์เนีย, สหรัฐอเมริกา

อากาศยานลำใหญ่ลงจอดยังสนามบินนานาชาติลอสแอนเจลิส ชายหนุ่มเชื้อสายไทยผิวสีน้ำผึ้ง เจ้าของความสูงกว่าหกฟุตเดินออกจากนกยักษ์ที่เขาโดยสารมาหลายชั่วโมง จากนั้นก็ใช้เวลาอีกเกือบชั่วโมงกว่าจะผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองและมารับกระเป๋าถังสายพาน “ได้ที่อยู่มาริย์” นิ้วแกร่งกดต่อสายถึงผู้ช่วยส่วนตัวที่เขามอบหมายภารกิจบางอย่างให้จัดการ

“ได้มาแล้วครับบอส ผมจะรีบส่งโลกะซันให้ทางเซตนะครับ” คนปลายสายที่อยู่อีกซีกโลกหนึ่งตอบกลับมา

พลีศร์มอบหมายให้นาวินตามสืบที่อยู่ของใครคนหนึ่งในแอลเอ โดยใช้เวลาเพียงหนึ่งวัน คือในระหว่างที่เขานั่งเครื่องบินจากไทยมาลงประเทศในตะวันออกกลาง และต่อเครื่องจากตะวันออกกลางมายังลอสแอนเจลิส ผู้ช่วยของพลีศร์ต้องทำงานข้ามทวีปแบบหัวหมุนแทบไม่ได้นอน เพราะต้องหาข้อมูลทีบอสต้องการให้ได้แบบไม่มีข้อแม้

“อืม” พลีศร์รับคำสั่งนั้นๆ แล้วกดตัดสาย

ติง!

รอข้อความเพียงไม่กี่วินาที เสียงเตือนจากแอปพลิเคชันสนทนา

ก็ดังขึ้น มือใหญ่หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมากดดูสิ่งที่นาวินส่งมาให้ แล้วกด
เรียกใช้บริการอุเบอร์เพื่อให้ไปส่งยังที่หมาย

ที่เขาตั้งใจจะรอเธอกลับไปประเทศไทยอย่างใจเย็น ทว่ามี
บางอย่างที่ทำให้ชายหนุ่มตัดสินใจมาที่นี่กะทันหัน

นัยน์ตามองหน้าจอเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ในมือที่ปรากฏ
ข้อความว่าคนขับรถใกล้ถึงจุดหมาย พลัศรัจิงยับแจ็กเกตุยีนสีเข้ม
ขึ้นมาสวมทับสเวตเตอร์ไหมพรมสีควันบุรี แล้วเดินออกจากอาคาร
ผู้โดยสารขาเข้า

ก้าวเข้าสู่เดือนธันวาคมแล้ว แม้ตอนใต้ของรัฐแคลิฟอร์เนียจะ
มีอากาศอุ่นกว่าหลายพื้นที่ในประเทศ แต่หากเทียบกับไทยแล้ว ถือว่า
หนาวใช้ได้เลยละ

เมื่ออุเบอร์มาถึงชายหนุ่มก็ทักทายคนขับ ยกกระเป๋าใส่รถ แล้ว
ก้าวขึ้นไปนั่งยังเบาะหลังรถสีดำเงา รถยนต์เคลื่อนออกจาก
ท่าอากาศยานขึ้นเหนือไปตามถนนหลวงหมายเลขหนึ่ง ใช้เวลาไม่ถึง
ครึ่งชั่วโมงก็พาผู้โดยสารมาถึงที่หมาย

“Thank you! Have a good one.” พลัศรักล่าวขอบคุณและยก
กระเป๋าเดินทางลงจากรถ

ดวงตาสีนิลภายใต้เปลือกตาสองชั้นมองไปยังบ้านเลขที่อีกครั้ง
เพื่อเช็กให้มั่นใจว่าจะไม่ตกกรังผิดหลัง เมื่อแน่ใจแล้วช่วงขายาวของ
หนุ่มเอเชียวัยสามสิบกว่าก็ก้าวตรงไปยังประตูไม้ของบ้านชั้นเดียวที่
ไม่มีรั้วรอบขอบชิด

กรัง~

ระหว่างรอให้ประตูบานใหญ่เปิดออก เขาได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิต
วิ่งอยู่ในบ้าน หากฟังไม่ผิดน่าจะกำลังวิ่งมายังประตูพร้อมส่งเสียงร้อง
กรัดกราดอย่างดีใจ

“Hello, Mr. pizza man!” ร่างน้อยขาวอวบอมชมพูที่สูงเพียง

ต้นขาของพลีศร์ปรากฏขึ้นหลังประตูสีน้ำตาล ดวงตากลมโตที่มีน้ำใสๆ หล่อเลี้ยงส่งประกายวาววับจับจ้องมาที่มือใหญ่ของชายหนุ่มร่างสูง จากนั้นก็เคลื่อนไปมองดวงตาคมที่มีสีเดียวกันกับเธอด้วยเครื่องหมาย คำถามที่ปรากฏอยู่ในตาใส

วินาทีนั้นพลีศร์รู้สึกราวกับว่าเขากำลังส่องกระจกอยู่...

“พาลินา ที่หลังไม่วิ่งมาคนเดียวแบบนี้ะที่รัก” เสียงหญิงสาว ดั่งขึ้นตามหลัง เธอเดินตามลูกสาวมายังหน้าบ้าน และต้องชะงักเมื่อ ร่างสูงที่ยืนอยู่ด้านนอกนั้นไม่ใช่คนส่งพิชชาอย่างที่เคยคิดไว้

“หมามีข้า คุณลุงไม่มีพิดจ้ะคะ” พิดจ้ะคือพิชชาในภาษาของ พาลิน

“ว่าไงพลอย” พลีศร์ทักคนที่ยืนอยู่ด้านหลังก่อนกลมป้อม เจ้าของผมทรงหน้าม้าเต๋อที่มัดเกล้าสองข้าง ตาสุกใสแวววาวยังคง จ้องมองเขาด้วยความกังขา

พิมพ์พลอยดูเหมือนยังอยู่ในอาการช็อก เธอนิ่งไม่ขยับ และ คงจะหาเสียงตัวเองไม่เจอ

‘เขามาที่นี่ได้ยังไง’

สองเดือนก่อนหน้า...

“หม่ามี้ขา~ คิดถึงตั้งเลย”

พาลีนอายุสองขวบครึ่งยังออกเสียง จ. จาน เป็น ต. เต่า อยู่เลย ที่จริงก็ไม่เชิงว่าเป็นเสียง ‘ตอ’ แต่กึ่งๆ ‘จอ’ กับ ‘ตอ’ มากกว่า แต่พอต้องพูดคำที่มี ซ. โซ อย่างคำว่าพิชชา หนูน้อยดันออกเป็นเสียง ‘จอ’ ได้ชัดเจนเสียอย่างนั้น

และแม้ว่าคุณแม่กับคุณป้าจะพยายามสอนออกเสียงให้ถูกต้อง ใกล้เคียงใกล้เคียงแล้วก็ยังเหมือนเดิม เลยต้องปล่อยให้ไปตามพัฒนาการ พอถึงวัยสมควรเดี๋ยวคงพูดตัวเอง

อย่างไรก็ตามลูกสาวของอาจารย์พิมพ์พลอยมีพัฒนาการด้านภาษาดีกว่าเพื่อนในวัยเดียวกันหลายคน เธอพูดประโยคที่ยาวและซับซ้อนได้ รู้จักคำศัพท์เยอะ แถมยังพูดได้ถึงสามภาษา ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาสเปน

เป็นเพราะคุณแม่ชอบเล่านิทานและอ่านหนังสือให้ฟังประจำ ส่วนที่พูดได้สามภาษานั้นเนื่องจากยายหนูเติบโตที่อเมริกา ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก รวมทั้งคุณแม่พูดภาษาไทยด้วยตั้งแต่เกิด พาลีนจึงพูดไทยชัด และหนูน้อยยังมีพี่เลี้ยงเป็นชาวเม็กซิกันที่คอยสอน

ภาษาสเปนให้

“หม่ามี้ก็คิดถึงพาลินเหมือนกันค่ะ” คุณแม่วัยเกือบสามสิบจ้างหน้าจอสี่เหลี่ยมของเครื่องมือสื่อสารที่เธอใช้คุยกับลูกสาวตัวน้อยซึ่งตอนนี้อยู่ห่างกันหลายพันไมล์

พาลินอยู่ที่ลอสแอนเจลิสกับผู้เป็นป้า ส่วนพิมพ์พลอยนั้นกลับมายู่เมืองไทยเป็นการชั่วคราว

เมื่อเกือบสี่ปีที่แล้วเธอได้รับทุนจากคณะเศรษฐศาสตร์ไปศึกษาปริญญาเอก ตอนนี้ก็ใกล้จะจบแล้ว เหลือแค่ต้องส่งธีสิส อาจารย์สาวจึงต้องกลับมาเก็บข้อมูลทำวิทยานิพนธ์ที่ไทย เพราะเหตุนี้แหละที่ทำให้ต้องฝากยายหนูไว้กับเจ้พัชรของเธอ

“คิดถึงก็กลับมาเร็วๆ จ๊ะ” เจ้าก้อนรู้จักใช้เสียงอดอ้อน

“รออีกหนึ่งเดือนนะคะที่รัก หม่ามี้จะกลับไปหา” พิมพ์พลอยแทบอยากจะมุดเข้าไปตึงเจ้าของแก้มจ้ำม๋าмаมาพัดให้สมกับความคิดถึงที่ใหญ่เท่าจักรวาลเสียเหลือเกิน

ถ้าหากมองผ่านความอวบอ้วนของก้อนไขมันที่แก้มไป จะพบว่าสาวน้อยมีใบหน้าสวยคมแบบไทยเลยละ ต่างจากคุณแม่ที่ออกจะหยาบๆ เพราะมีเชื้อจีน พาลินมีดวงตากลมโตสีรัตติกาล เปลือกตาสองชั้น จมูกเล็กกว่ามีสันชัดเจน ปากกระชับสีชมพูเข้มที่หม่ามี้ชอบจิบเป็นที่สุด

ที่ว่ามาทั้งหมดนี้ไม่มีส่วนไหนที่ได้แม่มาเลย นอกจากโครโมโซมเอ็กซ์หนึ่งตัวและสีผิว พาลินเหมือนพ่อ เหมือนทั้งหน้าตาและท่าทางการเคลื่อนไหว เหมือนแม้กระทั่งตอนกินและตอนนอน นิ่งหายใจเฉยๆ ยังเหมือนเลย

ทว่าตั้งแต่ลืมตาดูโลกพาลินน้อยยังไม่มีโอกาสเห็นหน้าพ่อแท้ๆ ของตัวเองหรอก และไม่รู้ว่าจะมีโอกาสนั้นไหม

เธอกับสามี ไม่สิ...เธอกับเขาไม่ได้เป็นแฟนกันด้วยซ้ำ พิมพ์พลอย

กับพ่อของลูกแต่มีความสัมพันธ์กันในช่วงเวลาสั้นๆ หญิงสาวไม่ใช่คนประเภทที่ชอบ Casual date หวังจริงจังกับเขาเลยละ แต่พ่อของลูกดันมีความคิดไม่ตรงกัน เลยจบลงที่ต่างคนต่างไปตามทางของตน

ว่ากันว่าเธอ ตอนเข้าหาเธอ ‘พลีศรี’ ไม่ได้ต้องการเป็นแค่เพื่อนที่ต้องการมีความสัมพันธ์ทางกายกันเท่านั้น หากไม่คิดเข้าข้างตัวเอง เธอว่าเขาปฏิบัติตัวเหมือนแฟนคนหนึ่งจนทำให้เธอเข้าใจผิด หรือไม่ตอนนั้นเธออาจจะอ่อนต่อโลกเกินไปจึงไม่รู้

พูดง่าย ๆ คือเขาตั้งใจหลอกฟัน พ่อเธออยากจริงจัง พลีศรีก็ขอแยกทาง แล้วบอกให้ไปหาผู้ชายคนอื่นที่สนองความต้องการเธอได้ เพราะเขายังอยากมีอิสระ นี่แหละเป็นเหตุผลที่พาลีนิยังไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าคุณพ่อ พิมพ์พลอยต้องการให้เป็นเช่นนั้น ในเมื่ออยากได้อิสระ เธอก็จะให้เขาได้ใช้มันอย่างเต็มที่ ส่วนลูกสาวเธอเลี้ยงคนเดียวได้!

“หนึ่งเดือนมันนานเกินไปค่ะ” เจ้าแก้มอ้วนดึงสมาร์ตโฟนเข้ามาจอหน้า ภาพทางปลายสายจึงปรากฏเป็นใบหน้าขาวอมชมพูเต็มจอ มีดวงตาสีนิลกลมใส ปากน้อยจุ่มจิมส์ชมพูเกือบแดงเคลือบด้วยน้ำใสๆ ที่ไหลเยิ้มจากปาก

ภาพน่ารักนี้ทำเอาหัวใจหมามีละลายเลยละ พิมพ์พลอยตกหลุมรักลูกสาวตัวเองวันละสิบๆ รอบ ถึงแม้เจ้าก้อนนุ่มนิ่มจะมีใบหน้าคล้ายผู้ชายคนนั้น แต่เธอก็รักยาวนานอย่างไม่มีข้อกังขา

“นานเกินไปหรือคะ แบบนี้จะทำยังไงดีคะ หมามีกลับเร็วกว่านี้ไม่ได้ด้วยสิที่รัก” ลูกบอกว่านาน เธอก็คิดว่ามันนานเช่นกัน

อย่าว่าแต่หนึ่งเดือนเลย แม้แต่หนึ่งชั่วโมงก็ต้องห่างกันความรู้สึกก็ราวกับหนึ่งปี หากไม่จำเป็นจริงๆ คุณแม่ยังสาวก็ไม่อยากห่างลูกน้อยไปไหน อาจารย์พิมพ์พลอยต้องมาเก็บข้อมูลทำรีเสิร์ชที่ไทย แต่พาลีนิที่เพิ่งเข้า Montessori School กำลังสนุกกับการไปโรงเรียน

และเจอเพื่อนๆ เพราะที่นั่นจะให้สระแก่การเรียนรู้ของเด็กๆ ได้ทำกิจกรรมที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ และได้เป็นตัวของตัวเองอย่างเต็มที่

ในทุกวันหลังเลิกเรียนยายหนูก็มักจะมีผลงานมาอวดเสมอ อย่างเช่นสร้อยคอที่ร้อยจากเส้นเพนเนย้อมสี หน้ากากรูปสัตว์จากจานกระดาษ ภาพศิลปะที่ได้จากการฉีก ตัด ปะกระดาษสี และอื่นๆ ซึ่งล้วนประดิษฐ์ด้วยสองมือน้อยๆ ป้อมๆ

“หมามีมาหาพาลินในความฝันดีไหมคะ”

“หมามีจะไปยังไงล่ะคะ”

“หมาม้าบอกว่าหากพาลินคิดถึงหมามีก็ให้รีบนอน ตะได้เห็นหมามีในความฝัน” พาลินเรียกคุณป้าของเธอว่าหมาม้า “แต่ว่าพาลินยังไม่เจอหมามีเลยสักคืน”

“ยังไม่เจอเลยหรอคะ” พิมพ์พลอยนึกขำความคิดที่ดูแสนจะบรรเจิดของพี่สาวในการหลอกล่อลูกสาวเธอให้เข้านอน

เพียงพัชร์...พี่สาวของเธอเล่าให้ฟังว่าพาลินดูหงอยๆ ตอนจะเข้านอน คงเพราะคิดถึงหมามี ปกติพิมพ์พลอยจะอ่านนิทานให้ลูกสาวฟังทุกคืน พอเปลี่ยนจากหมามีเป็นอาอี่เลยไมซิน กว่าจะหลับเพียงพัชร์ต้องเล่านิทานจนคอแห้งเลยทีเดียวนะ ปกติหมามีเล่าแค่เรื่องเดียวพาลินน้อยก็หลับปุ๋ยตั้งแต่ยังไม่จบเรื่อง

“คะ”

“ไม่เป็นไรนะคะ ถึงหมามีไม่อยู่ แต่พาลินยังมีหมาม้ากับลูฟิต้าที่ดูเล่ห์” ลูฟิต้าคือแนนนี่เชื้อสายเม็กซิกันที่ช่วยดูแลลูกสาวของเธอมาตั้งแต่ลืมตาดูโลก “สุดสัปดาห์นี้เห็นหมาม้าบอกว่าลูฟิต้าจะพาหนูไปเพลย์เดตกับเพื่อนๆ ที่ลานไอซ์สเก็ต”

“Wow! That’s cool!” เจ้าก้อนของหมามีดีใจจนต้องอุทานเป็นภาษาอังกฤษ

“คุยกับหมามีต้องพูดไทยสิคะที่รัก” คนเป็นแม่ต้องคอยปราม
ยายหนูอินเตอร์อยู่เรื่อย เพราะสภาพแวดล้อมรวมถึงผู้คนรอบกาย
ลูกสาวเธอจึงคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย

“อู๊ปส์! ขอโทษค่ะ” พาลินน้อยยกมือเล็กๆ ที่เหมือนแง่งชิง
ปิดปากอย่างมีจริต

พิมพ์พลอยวิตโธคอลกับลูกสาวพอให้หายคิดถึง เพราะพาลิน
น้อยจะต้องไปโรงเรียน ส่วนเธอก็เข้านอน พรุ่งนี้เช้าต้องเข้าไปมหา-
วิทยาลัยที่เคยสอนก่อนไปเรียนต่อต่างประเทศเพื่อปรึกษาการเก็บ
รวบรวมข้อมูลมาทำวิทยานิพนธ์กับอาจารย์รุ่นพี่

ในคำคืนอันเร่าร้อนของใครอีกคน...

ได้แสงไฟสลัวภายในคอนโดมิเนียมหรู สองร่างที่สอดผสาน
กำลังบรรเลงเพลงสวาทอันร้อนแรง บทเพลงดำเนินมาถึงช่วงท้าย ร่าง
หนาจึงเร่งจังหวะในการกระแทกเข้าใส่ร่างอรรชร

“อะ...อะ...อ้าย!” กรีดร้องเสียงแหลมสุดเสียงเมื่อเขาส่งเธอถึง
จุดสูงสุด

ชายหนุ่มเจ้าของเรือนร่างที่ประกอบด้วยมัดกล้ามเนื้อไว้มันถอน
ตัวตนออกเมื่อเสร็จกิจราคะ พลีศรีลุกขึ้นจากเตียงคิงไซส์ หยิบผ้า
ขนหนูสะอาดจากลิ้นชักมาพันกายท่อนล่างเพื่อเตรียมตัวเข้าไปชำระ
ล้างร่างกายในห้องน้ำ

ไม่มีการกอด จูบ ไล้หลังหลังพายุสวาท เพราะนี่เป็นเพียง
กิจกรรมผ่อนคลายความตึงเครียดภายในร่างกาย ไม่ใช่เพื่อสร้างสาย
สัมพันธ์

“คุณออกไปใช้ห้องน้ำด้านนอกแล้วกัน เสร็จแล้วก็กลับได้เลย
ผมโอนเงินให้แล้ว” บอกก่อนจะหันหลังให้อีกฝ่ายอย่างไม่มีเยแสร เพราะ
คงไม่ได้เจอกันอีก ถึงเจอก็คงแสดงออกอย่างคนแปลกหน้า

แม้แต่ชื่อของเธอก็ยังไม่จำ มันไม่จำเป็น เขาแค่ใช้บริการหญิงสาวเพียงครั้งเดียว ไม่ได้ต้องการเป็นลูกค้าประจำ

‘ฟิมพ์พลอย’ ทำให้พฤติกรรมการใช้ผู้หญิงของเขาเปลี่ยนไป แต่ก่อนไม่เคยต้องซื้อบริการเพื่อระบายความใคร่ ชายหนุ่มจะคบเป็นรายๆ ไป เบื่อแล้วก็เลิก ที่ว่า ‘คบ’ ไม่ได้หมายความว่าคบเป็นแฟนหรอกนะ คบเป็นเพื่อนเพื่อมีความสัมพันธ์ทางกาย หรือจะเรียก friends with benefits ก็ได้

การคบกันเพื่อมีเซ็กส์ในระยะยาวมันเสี่ยงต่อการเกิดความผูกพัน ซึ่งพลิศรีไม่ต้องการ...

‘เพิ่ม’

‘หืม?’

‘พลอยรักเพิ่มนะ’

‘อย่าพูดอะไรเลวๆ แบบนี้น้าพลอย เราเป็นเพื่อนกันนะ’

ฟิมพ์พลอยบอกรักเขาเป็นครั้งแรกหลังจากที่มีเซ็กส์กันมาระยะหนึ่ง พลิศรีไม่ได้คาดหวังและไม่ต้องการฟังคำนี้ มันเป็นสัญญาณที่ไม่ดีนักสำหรับคนรักอิสระอย่างเขา

ชายหนุ่มให้เธอได้แค่ความเป็นเพื่อน ทว่าหญิงสาวต้องการมากกว่านั้น มันเลยจบที่การแยกทาง จะเรียกว่าเขาทิ้งเธอก็ได้ วันนั้นเขาเดินจากมา ทิ้งให้ฟิมพ์พลอยร้องไห้ตาตนเอง

‘พลอย หยุดร้องเลยนะ ถ้าไม่หยุดก็ไม่ต้องมาคุยกัน’

ตอนนั้นเขาคิดว่าน้ำตาของเธอมันน่ารำคาญและน่าหงุดหงิด พอเธอร้องไห้แทนที่จะปลอบ กลับเลือกที่จะเดินหนี

มาตอนนี้ภาพนั้นยังก่อกรวนใจเขาไม่หายแม้เวลาจะผ่านไปหลายปีแล้ว ฟิมพ์พลอยไม่มาอยู่กับเขากอีกเลยนับตั้งแต่นั้น มีแต่เขาที่ยังอยากรู้และสนใจความเป็นไปของเธอ อยากรู้ว่าสบายดีไหม มีความสุขดีรึเปล่า ลืมเขาได้รึยัง

ที่ยังหวัหาคงเป็นเพราะรู้สึกผิดที่เคยทำร้ายหัวใจของเธอละมั้ง
ยอมรับว่าเห็นแก่ตัว และเคยทำเลวต่อเธอ

ครั้งแรกที่เจอเขาดูออกว่าผู้หญิงอย่างพิมพ์พลอยไม่ใช่คนรัก
สนุก เธอเรียบร้อย ถือตัว แต่ไม่หยิ่ง ใช้ชีวิตตามกรอบอันดีของสังคม
ทว่าความสวยของหญิงสาวชวนให้พลีศรียากลุ่มหลงรสชาติที่ต่าง
ออกไป เพราะปกติเขาจะคัวแต่สาวแซ่บ ฮอตฉ่ำ รสชาติถึงพริกถึงขิง
เรียกง่าย ๆ ว่าเป็นผู้หญิงที่ศีลเสมอกัน

ขึ้นเตียงครั้งแรก...ก็รู้ว่าเขาเป็นคนแรกของเธอ ชายหนุ่ม
ไม่ได้เซอร์ไพรส์ เพราะคิดไว้เหมือนกันว่าหญิงสาวจะต้องไม่มีประสพ-
การณ์ อื่นเช่นเคย...ปกติพลีศรียจะไม่ยุ่งกับสาวเวอร์จินที่ยังไม่ได้เดบิวต์
เข้าสู่วงการเซ็กซี่ เขากลัวความยุ่งยากที่จะเกิดตามมา แต่กับพิมพ์พลอย
เขาปล่อยเปลวเพราะอยากได้จนตัวลั่น

ทั้งนี้ตลอดระยะเวลาที่คบกัน ชายหนุ่มพยายามไม่พูดให้ความ
หวังว่าจะพัฒนาความสัมพันธ์ไปในขั้นจริงจัง เพราะเขาเองไม่พร้อม
แต่พิมพ์พลอยที่ยังอ่อนหัดคงไม่เข้าใจ และทักท้วงไปเองว่า ‘เซ็กซี่ = รัก’

ที่จริงจะว่าอ่อนหัดก็ไม่ได้หรอก เธอไม่ใช่คนกร้านโลกและอยู่
ในกรอบมาตลอด เป็นเขาเองที่ไปล่อลวงเธอออกมาโดยใช้ชั้นเชิงและ
ประสบการณ์ที่เหนือกว่า พอหญิงสาวต้องการจะผูกมัด เขาก็ลั่นเป็น
พ่อปลาไหลไม่ให้จับได้โดยง่าย

แล้วพิมพ์พลอยก็ไม่ใช่คนช่างต่อสู้ด้วยสิ พอเขาเผ่น...เธอก็
ไม่ตาม

ที่จริงเขาควรจะได้ใจ แต่ดันมาติดแหง็กกับความรู้สึกผิด

ร่างแกร่งพ่นลมหายใจ จากนั้นก็สลัดผ้าขนหนูพันตัวก่อนจะไป
ยืนอยู่ใต้เรนชาวเออร์ เปิดน้ำอุณหภูมิเย็นจัดเพื่อบีบความคิดฟุ้งซ่าน
อันน่าปวดหัว

2

วันรุ่งขึ้นพิมพ์พลอยเดินทางมามหาวิทยาลัยหลังรับประทาน
มือเช้าเสร็จ ยอมรับว่าตื่นเต้นและประหม่าที่จะต้องมาพบคนรู้จักที่นี่
ในรอบเกือบสี่ปี

ทำไมนะเธอ เพราะว่าตอนที่จากไปหญิงสาวเป็นพิมพ์พลอย
คนละคนกับตอนนี้ ทั้งการแต่งตัวและทัศนคติในการมองโลกต่างจาก
อาจารย์พิมพ์พลอยโลกสวยคนเดิมราวกับหน้ามือเป็นหลังมือ

ฟู~

สุดท้ายแล้วหญิงสาวก็เลือกที่จะพ่นลมหายใจออกยาวๆ จาก
นั้นก็เดินเซิดหน้าขึ้นตึกคณะเศรษฐศาสตร์ไป อย่างไม่รู้ก็ตามเธอต้อง
เผชิญหน้ากับผู้คนในอดีต ต่างกันแค่เร็วหรือช้า...แค่นั้น

และก็เป็นดังคาด ทุกคนที่รู้จักเธอต่างตกเป็นเสียงเดียวกันว่า
อาจารย์พิมพ์พลอยเปลี่ยนไปจนจำแทบไม่ได้ ตั้งแต่คุณป้าแม่บ้าน
ประจำตึกไปจนถึงคนบดคนปัจจุบัน

เข้าไปปรึกษาอาจารย์รุ่นพี่เรื่องข้อมูลวิทยานิพนธ์ ท่านก็ชวน
คุยแต่เรื่องของเธอสวยเป็นส่วนใหญ่ คงจะประหลาดใจว่าอะไรทำให้
พิมพ์พลอยเปลี่ยนไปราวกับเป็นคนใหม่

“พลอย”

หญิงสาวกำลังจะเดินลงจากตึกหลังจากคุยคุ้ยระบายร้อย แต่
ดันมีเสียงที่คุ้นเคยเรียกจากด้านหลัง เลยหันกลับไปมอง

“พี่มา”

อาจารย์มาภาสุดแซ่บ เพื่อนอาจารย์และโรลมอเดลของเธอ
นั่นเอง

“ฉันเกือบจำเธอไม่ได้แน่ะ” อาจารย์คนสวยเข้ามาสวมกอดสาว
รุ่นน้อง จากนั้นก็ผล่ออกและหมุนตัวพิมพ์พลอยไปมาเพื่อสำรวจ
ความเปลี่ยนแปลง “เธอไปกินอะไรผิดสำแดงที่แอลเอมารีเปลา ทำไม
ถึงได้เปลี่ยนไปขนาดนี้ หรือว่าได้แฟนฝอยะ”

มาภาสำรวจเพื่อนรุ่นน้องตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ใบหน้าแดง
เต็มด้วยเครื่องสำอางทำให้ดูมีสีสัน ไม่จี๊ดจ๊าดเหมือนพิมพ์พลอยคนเดิม
ที่ทาเพียงลิปมัน เธอยังคงไว้ผมยาวเหมือนเดิม ทว่าดัดลอน เมื่อบวกร
กับสไตล์แต่งหน้าแบบสาวตะวันตกก็ทำให้ยิ่งดูเซ็กซี่

การแต่งกายก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง แต่ก่อนเธอแทบไม่เคยเห็น
พิมพ์พลอยใส่ส้นสูง มาคราวนี้หญิงสาวกลับยืนบนรองเท้าส้นเข็มสูง
กว่าสามนิ้วได้อย่างมั่นคงและมั่นใจ สวมชุดสูทกางเกงขายาวเข้ารูป
สีเทาดำทั้งชุด ด้านในมีสายเดี่ยวรัดรูปสีขาว

พิมพ์พลอยดูเป็นสาวมั่น และแซ่บขึ้นเป็นร้อยเท่าถ้าเทียบกับ
แต่ก่อน อาจารย์พิมพ์พลอยคนเดิมชอบใส่เดรสความยาวเลยเข่าลาย
ลูกไม้ หรือลายดอกไม้สีหวาน กับรองเท้าคัทชูไม่มีส้น ใบหน้าแทบไร้
การแต่งเติม ดูจี๊ดจ๊าดและไร้สีสัน

ไม่ว่าแบบเดิมมันไม่ดี แต่แบบใหม่มันดีกว่า พิมพ์พลอยมี
ต้นทุนความสวยที่สูงอยู่แล้ว ถึงไม่แต่งไม่เติมความสวยก็เป็นทีสะดุด
ตา แต่ยิ่งพอแต่งพอเติมก็ยิ่งส่งให้สวยไปอีกระดับ

“ฟังแฟนอะไรกันคะ บันธีสิจจนหัวฟู ไม่มีเวลาไปเดทหรอก”

ถึงมีเวลาก็ต้องเลี้ยงลูก เพราะฉะนั้นตัดเรื่องผู้ชายออกไปจาก

ชีวิตได้เลย

“การพูดการจาเธอก็เปลี่ยนไปนะ” เมื่อก่อนน้ำเสียงพิมพ์พลอยจะเนิบช้า ไม่มีจริตจะก้าน ไม่เหมือนตอนนี่ที่รู้จักจิบปากจิบคอ แถมจังหวะในการพูดก็กระชับขึ้น “สิ้นหัวฟาดพื้นที่เบเวอร์ลีฮิลล์ไปแล้ว”

ถามอย่างจิกกัด แต่พิมพ์พลอยรู้ว่าอาจารย์มาภาแค่พูดหยอกตามนิสัย

“เปล่าหรอกะ คงเป็นเพราะพลอยได้ไปใช้ชีวิตที่อเมริกาหลายปีมั้งคะ เลยซึมซับวัฒนธรรมฝรั่งมา”

“แล้วทำไมไม่ซึมซับมาตั้งแต่ตอนเรียน ป. โท” มาภาจำได้ว่าพิมพ์พลอยเคยเรียนปริญญาโทที่ตอนเหนือของรัฐแคลิฟอร์เนียสองปี “นั่นสิคะ”

ย้อนถามเสียอย่างนั้น

จะให้เธอตอบได้อย่างไรล่ะว่าที่เปลี่ยนไปเพราะมีลูก เพราะผิดหวังที่ผู้ชายไม่เอา แถมยังทั้งเจ้าพาลินน้อยไว้ในพุงเธออีกต่างหาก คิดดูแล้วกันว่าเธอต้องผ่านเรื่องราวหนักหนาสาหัสอะไรมาบ้าง

ทั้งโดนผู้ชายหักอกเพราะไม่ประสีประสากับโลกความจริงอันโหดร้าย ทั้งตั้งท้องโดยไม่มีพ่อ แถมยังต้องเลี้ยงลูกคนเดียวในต่างแดน จะให้เป็นพิมพ์พลอยที่หัวอ่อนคนเดิมพาลินน้อยคงไม่ได้เติบโตและมีชีวิตอยู่ถึงทุกวันนี้

ที่จริงก็ไม่อยากปิดบังเรื่องลูกหรอก แต่ที่ทำนั้นมีเหตุผล ลูกสาวของมาภาเป็นภรรยาของพี่ชายพลีศรี หากเธอรู้ เรื่องคงถึงหูพ่อของยายหนูพาลิน

เธอไม่รู้หรอกว่าพ่อของลูกจะคิดเช่นไรหากได้รู้ว่าตัวเองมีลูกสาววัยเกือบสามขวบ ไม่รู้ และไม่อยากรู้เพราะไม่แคร์ ที่สำคัญพิมพ์พลอยไม่ต้องการให้เขารู้

“อะไรก็ช่างเถอะ ฉันชอบเธอในเวอร์ชันนี้นะ ค่อยดูเข้ากับฉัน

หน่อย” แต่ก่อนมากากับพิมพ์พลอยเหมือนหยินหยางที่ต่างกันสุดขั้ว

“จะว่าไปแล้วที่พลอยเป็นอย่างทุกวันนี้ ส่วนหนึ่งก็ได้พี่มาเป็นไอดอล” ไม่ใช่เพียงรูปลักษณ์ภายนอกที่มีมากาเป็นต้นแบบ แต่รวมถึงบทบาทคุณแม่ด้วย

อาจารย์มากาเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวเช่นกันกับเธอ แต่กลับเลี้ยงลูกได้อย่างน่าชื่นชม พิมพ์พลอยเองสนิทกับลลิตาลูกสาวของมากา หลุณเติบโตขึ้นมาอย่างดี เป็นสาวน้อยที่อารมณ์ดีและคิดบวก ไม่เหมือนเด็กที่มีปัญหาครอบครัว ทั้งนี้เป็นเพราะความรักความอบอุ่นที่คนเป็นแม่มีให้อย่างเพียงพอ

“เธอคิดดีแล้วเธอที่เอาฉันเป็นแบบอย่าง”

มากาไม่ใช่คนที่เพอร์เฟกต์อะไร เธอเคยใช้ชีวิตผิดพลาด ตั้งท้องตั้งแต่อายุมัธยมปลาย แถมยังเรียนไม่จบ แต่เพราะมีลูกและคุณยายของลลิตาเป็นแรงผลักดัน จึงทำให้มีแรงฮึด ลูกขึ้นมาอ่านหนังสือ สอบเทียบมัธยมจนผ่าน จากนั้นก็เข้าเรียนมหาวิทยาลัย สุดท้ายได้ทุนไปเรียนต่อจนจบดอกเตอร์และกลับมาสอนหนังสือนักศึกษาจนถึงปัจจุบันนี้

“คิดถี่ถ้วนเลยละค่ะ อย่างว่าแต่พลอยเลย นักศึกษาสาวทั้งคณะก็ต่างยกให้พี่มาเป็นไอดอล”

“ปากหวานนักนะ” มากายิ้มรับคำชมแล้วพูดต่ออย่างเร่งรีบ “นี่เดี๋ยวฉันต้องไปสอนแล้ว ไว้เรานัดทานข้าวกันดีไหม ฉันยังอยากเมาท์กับเธอต่อ”

“ได้ค่ะ”

“เดี๋ยวฉันจะทักไปแล้วกันนะ”

“ได้เสมอค่ะ แล้วเจอกันนะค่ะ”

แล้วสองสาวก็แยกย้าย มากาเดินเข้าห้องเรียน ส่วนพิมพ์พลอยเดินลงตึกคณะไปยังลานจอดรถ ระหว่างทางเดินออกจากอาคารมี

เสียงเตือนข้อความเข้าจากสมาร์ทโฟน เธอจึงหยิบขึ้นมาเปิดอ่าน

ริมฝีปากบางที่เคลือบด้วยลิปสติกสีแดงอมส้มคล้ำย้มออกเล็กน้อย ดวงตากลมสีน้ำตาลเข้มภายใต้เปลือกตาสองชั้นทว่าหลบใน เปลี่ยนเป็นรูปสระอิโดยอัตโนมัติเมื่อเจ้าของมันรู้สึกปิติ

เพียงพัชรส่งรูปแจ้ก่อนในชุดนอนพิกเลตสีชมพูตัวโปรดมาให้ เธอดู มันเป็นชุดผ้ายัดเนื้อนิ่มแขนยาวที่หญิงสาวซื้อให้ยายหนูตอนอายุสองขวบ แต่ตอนนี้แจ้แก้มอ้วนจะสามขวบแล้วยังดันทุรังใส่ ทั้งที่มันรัดแขนรัดขาอวบไปแทบทุกสัดส่วน แถมชายเสื้อยังเก็บพุงขาวป่องนั้นไว้ไม่มีผิดอีก

เห็นแล้วมันเขี้ยวนัก...

เมื่อเสพความน่ารักจนคลายความคิดถึงลงบ้างพิมพ์พลอยก็ปิดหน้าจอโทรศัพท์เก็บลงกระเป๋า ในจังหวะที่เงยหน้าขึ้นนัยน์ตาสีน้ำตาลสลับเข้ากับแผ่นหลังของคนคุ้นเคย

ให้ตายเถอะ...ไม่เจอหน้ากันเกือบสี่ปี เห็นเขาจากทางด้านหลัง พิมพ์พลอยก็รู้ว่ามันเป็นพ่อของลูกตั้งแต่วันแรกที่แรก ดูเหมือนพลิศร์กำลังก้มหยิบอะไรสักอย่างในรถ

ว่าแต่เขามาทำอะไรที่นี่...ช่างสิ นี่ไม่ใช่เวลาที่เธอจะมายุ่งแต่ด่าอยู่แบบนี้ ไม่เช่นนั้นพ่อของพาลินอาจจะเห็นเธอได้

แทนที่จะเดินตรงไปยังรถยนต์ที่จอดอยู่ หญิงสาวตัดสินใจเดินอ้อมไปด้านหลังตึกคณะ พอเข้าไปเธอก็อ้อมกลับมาয়ลังานจอดรถ

นับตั้งแต่ก้าวขึ้นเป็นรองประธานคณะผู้บริหารในบริษัท
เครืออัสวพาณิชย์ซึ่งทำธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษาเสียเป็นส่วนใหญ่ ผู้บริหารรุ่นใหม่ไฟแรงอย่างพลิศร์นำพาบริษัทฝ่าวิกฤตเศรษฐกิจ ด้วยการบริหารต้นทุนและการจัดการที่เหมาะสม จนสามารถทำให้กำไรสุทธิปรับเพิ่มขึ้นจากไตรมาสก่อนได้

ตอนที่ก้าวเข้ามาเป็นหนึ่งในกรรมการบริหาร ชายหนุ่มได้รับคำ
สบประมาทมากมายจากคนรอบข้าง โดยเฉพาะญาติฝั่งพ่อที่ไม่ค่อย
ชอบเขากับแม่ด้วยเหตุผลที่ว่าแม่ของเขาเคยเป็นเมียน้อย ใช่ว่า...เคยเป็น
ทว่าตอนนี้แม่คือภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของพ่อ

พลีศร์เป็นลูกชายคนเล็กของเจตน์ ซึ่งเกิดจากพิราอรผู้ซึ่งเป็น
ภรรยาคนที่สอง ส่วนลูกชายคนโตคืออลัน เกิดจากภรรยาคนแรก

อลันไม่ได้เข้ามายุ่งเกี่ยวกับการบริหารงานของอัสวพาณิชย์
ไม่ใช่ว่าถูกกีดกัน แต่เขาเลือกที่จะทำแบบนั้นเอง เพราะโกรธพ่อที่
หักหลังครอบครัวไปมีบ้านน้อย เมื่อแยกทางกันแม่ของเขาที่ย้ายกลับ
ไปอยู่ฮองกงซึ่งเป็นบ้านเกิด อลันเองก็ย้ายตามไปด้วยและตัดขาดจาก
พ่อนับแต่นั้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมาเจตน์กับลูกชายคนโตได้มี
โอกาสปรับความเข้าใจกัน อลันให้อภัยพ่อของเขา ทว่าก็เลือกที่จะไม่
เข้ามายุ่งเกี่ยวกับธุรกิจของพ่อเหมือนเดิม ดังนั้นพลีศร์จึงได้รับช่วงต่อ
จากเจตน์แต่เพียงผู้เดียวไปโดยปริยาย

ช่วงแรกของการเข้ามาบริหารงานในอัสวพาณิชย์นั้น พลีศร์
ค่อนข้างลำบาก แต่เขาก็ได้พิสูจน์ฝีมือจนเป็นที่ยอมรับจากผู้ถือหุ้น
ส่วนใหญ่ และชายหนุ่มก็ได้รับเลือกให้นั่งเก้าอี้ในตำแหน่งรองประธาน
เพราะมีบุญเก่าที่สั่งสมมาตั้งแต่เข้าทำงาน ทุกผลงานที่ทำเป็นที่
ประจักษ์ว่า พลีศร์ อัสวกุล เป็นคนมีความสามารถ

คนเก่ง...แม้จะถูกตราหน้าว่าเป็นลูกเมียน้อย หรือถูกตราด้วย
ฉลากอะไรก็ตาม สุดท้ายแล้วยังเก่งอยู่วันยังค่ำ

และในวันนี้คนเก่งอย่างพลีศร์ก็ได้รับเชิญจากอาจารย์มาภาให้
มาบรรยายที่คลาสของเธอในหัวข้อ การปรับตัวของภาคธุรกิจในการ
รับมือปัญหาเศรษฐกิจและการเมืองภายในประเทศ

“พี่มา ผมเพิ่งหาที่จอดรถได้ เดี่ยวจะขึ้นไปแล้วครับ”

ชายหนุ่มขับรถวนรอบคณะเศรษฐศาสตร์อยู่หลายนาทีกว่าจะหาที่จอดรถได้ เขาไม่ได้เผื่อเวลาสำหรับการนี้เลยทำให้เข้าคลาสบรรยายเลต อาจารย์มาภาจึงได้โทร. ตาม

เมื่อจอดเรียบร้อยหนุ่มร่างสูงก็ก้าวลงจากรถ กำลังจะเดินขึ้นตึกแล้วแท้ๆ แต่ดันลืมหีบแท็บเล็ตมาด้วย เขาจึงต้องเสียเวลาอีกหลายวินาทีในการก้มหยิบได้ของที่ต้องการแล้วก็วิ่งตรงไปยังตึกคณะ แต่แล้วสายตาคมกริบก็ปะทะกับร่างบางที่แสนจะคุ้นตา ขาววถึงกับชะงัก

พลีศรอยากจะวิ่งตามเธอไป แต่เขามีเรื่องสำคัญที่ต้องทำ จึงจำเป็นต้องสลัดความสงสัยนั้นทิ้งแล้วก้าวขึ้นอาคารไป

คลาสแปดโมงเช้าเป็นคลาสสั้นๆ แคนหนึ่งชั่วโมงสามสิบนาทีที่พลีศรใช้เวลาบรรยายไม่เกินหนึ่งชั่วโมง จากนั้นก็เปิดให้นักศึกษาได้ถามคำถามจนหมดเวลาเรียน

“พลอยกลับมาแล้วนะ” อาจารย์มาภาพูดขึ้นระหว่างที่กำลังเดินมาส่งพลีศรที่รถ

“...”

แสดงว่าหญิงสาวร่างเล็กในชุดสูทสีเทาที่เขาเห็นเป็นพิมพ์พลอยไม่ผิดแน่

“ทำไมเจียบ” มาภาคมองอย่างสงสัย ปกติหากเธอเปิดบทสนทนาเกี่ยวกับพิมพ์พลอยขึ้นมา พลีศรจะต้องถามไม่หยุด

เมื่อก่อนมาภาก็ไม่อยากเล่าเรื่องของอาจารย์รุ่นน้องให้พลีศรฟังนักรอก พอรู้ว่าชายหนุ่มทำอะไรไม่ดีกับน้องสาวเธอไว้ แต่ด้วยความช่างดี บวกกับความเห็นอกเห็นใจที่เห็นนัยน์ตาสีนิลมีแววสำนึกผิด ถึงได้เอ่ยปากเล่าให้ฟังบ้าง

“ผมเจอพลอยแล้ว”

“เจอ? เจอตอนไหน”

“เมื่อเช้า เห็นแค่ด้านหลัง ตอนแรกคิดว่าไม่ใช่พลอยเลยไม่ได้สนใจ” ที่จริงเขาสนใจ แต่ไม่สามารถตามไปดูให้แน่ใจได้

“อ้อ...ไม่แปลกหรอกที่จะจำไม่ได้ ยายพลอยต่างจากเมื่อก่อนมาก แต่ก่อนเป็นตั้มจี๊ด เดี่ยวนี้เป็นตั้มแช่บ เปลี่ยนจนฉันแปลกใจเลยละ”

“ผมอยากเจอพลอย”

“ฉันไม่ช่วยหรอกนะ” อาจารย์สาวเมินสายตาวิงวอนคุณั้น ขึ้นช่วยพลีศรี พิมพ์พลอยได้งอนเธอแน่ “นายจะอยากเจอยายพลอยไปทำไม เป็นฝ่ายขอเลิกกับเขาเองไม่ใช่หรือ”

“อยากรู้ว่าเปลี่ยนไปแค่ไหน” ไซ้ เขาอยากรู้แค่นี้จริงๆ

“แต่พลอยคงไม่อยากเจอนาย”

ตั้งแต่พิมพ์พลอยเดินทางไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกา เธอยังคงติดต่อรุ่นน้องอยู่ประจำ ส่วนใหญ่จะเป็นการพูดคุยกันผ่านข้อความ เพราะเวลาต่างกันสิบสองชั่วโมง พอเธอเข้านอน พิมพ์พลอยก็ตื่นไปเรียน เลยไม่สะดวกคุยกันโดยตรง

อย่างไรก็ตามตลอดหลายปีที่ผ่านมา พิมพ์พลอยไม่เคยถามถึงพลีศรีแม้แต่ครั้งเดียว มาภาคคิดว่าสาวรุ่นน้องคงลืมชายหนุ่มไปเสียสนิทแล้ว...

3

สองสามวันถัดมาอาจารย์รุ่นพี่ได้โทรศัพท์นัดพิมพ์พลอย
รับประทานมื้อเย็น แต่เพราะต้องการคุยกันมากกว่าจะกินอะไรจริงจัง
หญิงสาวจึงชวนอาจารย์มาทานที่ร้านที่ฟลอปบาร์ที่ครั้งหนึ่งเธอ
เคยเป็นเจ้าของ ทว่าได้ขายกิจการให้คนอื่นก่อนที่จะไปเรียนต่อ

เมื่อก่อนบุคลิกของเธอดูไม่เข้ากับสถานที่ที่โคจรแบบนี้ เธอเอง
ก็ไม่ชอบสถานที่ที่คนพลุกพล่านหรอก แต่เพราะหลงใหลในศาสตร์ของ
การปรุงแต่งเครื่องดื่ม มันเลยเป็นแรงบันดาลใจให้เปิดบาร์ขึ้นมา

แต่พอมีพาลินน้อยชีวิตเธอแทบไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับแหล่ง
อบายมุขหรือของมีเงินเมาพวกนี้อีกเลย ใช่ว่าไม่อยาก เธอยังชื่นชอบ
การชงค็อกเทลเหมือนเดิม ทว่าดันไม่มีเวลา

“ฉันไม่ค่อยได้มาที่นี่ ตั้งแต่เธอขายบาร์นี้ให้คนอื่น” มาภาพุด
ขึ้นขณะใช้ปลายนิ้วแตะขอบแก้วทรงสวยที่มีเกล็ดน้ำตาล เกลือ หรือ
อะไรสักอย่างเกาะอยู่ แล้วหญิงสาววัยสี่สิบก็แตะนิ้วที่ปลายลิ้น

มันคือเกลือ...ความสงสัยมลายหาย

“เสียตาย เธอน่าจะทำมันต่อ” สายตามคมเฉี่ยวทอดมองไปเบื้อง
หน้า ไมลี...เบื้องล่างมากกว่า ตอนนี้มีรถยนต์คันหนึ่งกำลังเคลื่อนเข้า
มาจอดยังช่องจอดสำหรับลูกค้าของบาร์แห่งนี้

สองสาววัยเกือบเลขสามกับวัยหลักสี่กำลังนั่งชิลล์ จิบเครื่องดื่ม ชมบรรยากาศอยู่ที่ตลาดฟ้าของตึกสี่ชั้น พวกเธอเลือกที่นั่งริมระเบียง ซึ่งหันหน้าออกไปนอกตึก

“พลอยเองก็เสียดาย แต่ไม่มีใครช่วยดูแลเลยต้องตัดใจขายไป”

เธอสร้างรูปทอปปาร์แห่งนี้มาเองกับมือ เริ่มจากศูนย์จนเป็นที่รู้จักพอสมควร และมันกำลังจะไปได้ดีตอนที่เธอได้ทุนไปเรียนต่อปริญญาเอกที่เมืองนอก จะให้คนที่บ้านดูแลให้ก็ไม่ได้ เพราะบ้านของพิมพ์พลอยทำธุรกิจขายเพชรพลอยซึ่งมีร้านอยู่หลายสาขา ป้า ม้า และพี่สาวจึงไม่สามารถเสียเวลามาดูแลบาร์ให้เธอได้ อีกอย่างพวกเขาไม่สนับสนุนให้เธอทำด้วย

ติ่ง~

Palis: ผมกำลังขึ้นไป

เสียงข้อความเข้าจากสมาร์ตโฟนของอาจารย์มาดังขึ้น เธอเปิดอ่าน และปิดหน้าจอทันที ก่อนจะคุยต่ออย่างไม่มีพิธี

“ไหนๆ ก็จะได้กลับมาอยู่ไทยถาวรแล้ว เธอก็เปิดใหม่เลยสิ” อาจารย์มาไม่ได้พูดหยอก แต่สังเกตเห็นว่าพิมพ์พลอยมีศักยภาพที่จะสร้างมันขึ้นมาได้

“ไม่ไหวมั้งคะ กลับมาสอนคราวนี้พลอยตั้งใจจะสอยตำแหน่งศาสตราจารย์ให้ได้ก่อนอายุสี่สิบเหมือนพี่มา”

เธอพูดเล่น ก่อนอายุสี่สิบคงยากไป เพราะตอนนี้แม้แต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ยังไม่ได้เป็นเลย

“จะเอาดีด้านวิชาการว่ำน” มาภายิ้มซ้ำ ไม่ใช่ว่าดูถูก เธอมั่นใจว่าพิมพ์พลอยทำได้ แต่ที่นึกซ้ำเพราะเอ็นดูคนที่อยากเดินตามรอยเธอมากกว่า ไม่คิดไม่ฝันเหมือนกันว่าคนอย่างเธอจะเป็นแบบอย่างให้ใครได้

“ก็คง...”

“อะแฮ่ม!”

ยังพูดไม่ทันจบพิมพ์พลอยก็ถูกขัดจังหวะ สองสาวต่างพร้อมใจกันหันไปมองต้นเสียง

“บังเอิญจัง มาเจอพี่มาที่นี่ ว่าแต่มากับ...”

สายตาคมเบนไปมองหญิงสาวอีกคนที่กำลังมองจ้องเขาอยู่ด้วย สายตาประหลาดใจถึงตระหนก

“พลอย” เสียงเขาเบาราวกระซิบคล้ายจะตะลึง

มาภาอยากจะปรบมือให้แก่การแสดงของพลีศรีเหลือเกิน แสดงดีไม่มีที่ติ

ก่อนหน้านี้เธอเผลอหลุดปากกับพลีศรีว่าจะมาพบพิมพ์พลอย พอรู้เขาก็ดีใจจะมาด้วย มาภารำคาญเลยยอมตอบตกลง แต่จะให้เป็นไปพร้อมกันเลยก็กลัวพิมพ์พลอยจะโกรธ เลยวางแผนให้ชายหนุ่มบังเอิญมาเจอ

“ขอนั่งด้วยคนนะ” เขาขออนุญาต พร้อมอนุญาตตัวเองให้เลื่อนเก้าอี้ยาวข้างพิมพ์พลอยแทนที่จะเป็นมาภา

ก็มันเป็นสถานการณ์บังคับนี่นา เพราะมาภา นั่งติดชิดริมอีกฝั่ง ฉะนั้นที่ว่างจึงมีแค่ที่ข้างๆ พิมพ์พลอย

“ทำไมถึงมาที่นี่ได้” มาภาทำเป็นเอ่ยถามทำลายความเงียบ

ตั้งแต่พลีศรีเข้ามาร่วมวง อาจารย์รุ่นน้องก็ไม่ปริปากพูดใดๆ แวดตาไม่เชิงว่างเปล่า แต่ดูคาดเดายากว่ากำลังคิดอะไร

“มาทานมื้อเย็นกับลูกค้าแถวนี้ เลยแวะหาอะไรดื่มก่อนกลับ” เขาแต่งเรื่อง “พลอยกลับมาตอนไหน เพิ่งไม่เห็นรู้เลย”

ถามด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูสนิทสนม เหมือนคนไม่มีเรื่องผิดใจกันมาก่อน

ก็แหมสิ...เรื่องในอดีตพลีศรีไม่ได้รับผลกระทบเท่าพิมพ์พลอยนี้ เขาเลยพูดคุยกับเธอได้อย่างไม่มีข้อกังขาในใจ

“หลายวันแล้ว”

หญิงสาวนั่งคิดอยู่นานว่าจะปฏิบัติตัวต่อคนตรงหน้าอย่างไร จะบั่นปึง เหยยเมย ไม่สนใจ หรือจะทำตัวปกติเหมือนไม่เคยโกรธที่สุดท้ายก็เลือกที่จะพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงเย็นชา ใช้แววตาที่ไร้ความรู้สึกจ้องมองนัยน์ตาคมกริบอย่างไม่หวาดหวั่น

หากเป็นแต่ก่อนเธอคงไม่สบตากับเขาตรงๆ ไม่ใช่เพราะกลัว แต่มันเป็นความเขินอาย เหมือนสาวน้อยแรกวันที่ไม่คุ้นเคยกับชายหนุ่ม ทว่าตอนนี้พิมพ์พลอยไม่ใช่หญิงสาวอ่อนเดียงสาอีกต่อไป เวลาที่ผันเปลี่ยนไปเกือบสี่ปี เปลี่ยนเธอให้เป็นคนใหม่ที่มาดมั่น และไม่หวั่นเกรงต่อสายตาชาย

“เออ...เดี๋ยวฉันขอตัวไปคุยกับหนูลินก่อนนะ” มีเสียงเรียกเข้ามาจากโทรศัพท์ของมาภา เธอเลยถือโอกาสนี้ปลีกตัวออกมา

เมื่อมาภาเดินออกไป พลิกก็เปิดฉากสนทนาอีกครั้ง

“เรียนจบรึยัง”

เขาชอบมองเสี้ยวหน้าของคนที่นั่งหันข้างให้ตนอย่างสำรวจ ใบหน้ายังมีเค้าโครงเดิมเพียงแต่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอย่างบรรจง มันไม่ได้หนาไป กำลังพอดี แกมสไตล์การแต่งหน้ายังเปลี่ยนคนหน้าหวานให้ดูเฉียวขึ้น บวกกับผมยาวได้รตรงที่รวบเป็นหางม้าอยู่กลางศีรษะ ยิ่งทำให้เธอดูร้อนแรงขึ้น

การแต่งกายของพิมพ์พลอยก็ดูแปลกตาไปอย่างที่มาภาเคยว่าไว้ เธอสวมชุดผ้าพลีสีอ่อนที่ปลดกระดุมมากกว่าหนึ่งเม็ด สบเสื้อแยกกว้างดูหมิ่นเหม่จนพลิกว่ายากเย็นมือไปติดกระดุมให้เสียเหลือเกิน นอกจากนี้ยังสวมกางเกงยีนส์รูปเอวสูงสีกรม ขั้บสะโพกผายให้ดูเด่น เขายังเหลือบเห็นอีกว่าเธอสวมส้นสูงด้วย แต่ก่อนไม่มีชะหรงที่หญิงสาวจะสวมรองเท้าสูงกว่าหนึ่งนิ้ว

“ยัง” ตอบเพียงสั้นๆ ไม่มีหางเสียง แต่น้ำเสียงไม่ได้ห้วน

“พลอยดูเปลี่ยนไปมากนะ ดูแปลกตา”

“ฉันจำได้ว่าเคยขอรับรองคุณ ว่าหากเจอกันอีกก็ให้ทำเป็นไม่รู้จำกัน”

พิมพ์พลอยผินมามองใบหน้าคมคายด้วยแววตาที่แข็งขึ้น ไม่ถึงกับโกรธ แต่ทำเอาพลีศร์เสียวสันหลังวาบเลยละ เมื่อก่อนไม่มีหрокที่จะใช้สายตาแบบนี้มองเขา เธอเชื่อว่าเป็นแมวน้อยที่แสนอดอ้อน ทว่าตอนนี้กลายเป็นแมวป่าแสนดุร้ายไปแล้ว

และก็ไม่มีหрокจะสรรพนามที่เห็นห้างแบบนี้ แม้เธอจะอ่อนกว่าเขาสี่ปี แต่พิมพ์พลอยจะเรียกเขา ‘เพิ่ม’ และแทนตัวเองว่า ‘พลอย’

“อะไรกัน เรื่องก็ผ่านมานานแล้ว ยังไม่หายเคืองกันอีกหรอ”

พิมพ์พลอยลมออกหุที่ได้ยินประโยคเหล่านั้น

“หายเคือง” อย่างนั้นหรอ

ไ้อ้าเอ๊ย! หากพลีศร์เดินเหยียบเท้าเธอโดยไม่ตั้งใจจะไม่ว่าเลย แต่เนื้เขาหลอกพันแล้วทั้ง มันใช่เรื่องที่จ้ล้มได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรอ

“ถ้าพูดอะไรไม่เข้าหูกก็ขอโทษด้วย” เห็นนัยน์ตาสีน้ำตาลดูกร้าวขึ้นก็รู้ตัวว่าคงพูดอะไรไม่เหมาะ เขาแค่ต้องการชวนเธอคุย แต่ดันไม่ระวังคำพูด

พิมพ์พลอยหันหน้าหนีโดยไม่พูดอะไร นึกแปลกใจกับพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของพลีศร์เช่นกัน เมื่อก่อนไม่มีหрокนะ...ถ้าเธอแข็งใส่แล้วเขาจะอ่อนให้

เขาร้อนเป็นไฟ ส่วนเธอก็ต้องยอมเป็นน้ำแข็ง ไม่ใช่ว่าเดือดไม่เป็น แต่ตอนนั้นมันหลง เขาโกรธเธอก็สงบ เขางอนเธอก็จ้อ เขาขึ้นเสียงใส่เธอก็เงียบ

“โทษทีนะ ฉันเม้าท์กับหนูลินเพลินไปหน่อย” มาภากลับมาก็พบกับบรรยากาศที่อึมครึมยิ่งกว่าตอนออกไป

“เดี๋ยวลอยขอตัวสักครู่จะคะ” เธอลุกขึ้นและพูดกับมาภา

ที่จริงอยากขอตัวกลับเลยด้วยซ้ำ แต่กลัวจะเสียมารยาทกับ
มาภา เพราะรุ่นพี่ไม่ได้ผิดอะไร

พิมพ์พลอยเองก็ปลื้มตัวมาวดีโอคอลลูกสาวเหมือนกัน เธอ
จะโทร. หาลูกสาวตอนประมาณสามทุ่มของวันธรรมดาเพราะเป็นเวลา
ที่ลูกสาวจะรับประทานมื้อเช้าก่อนไปโรงเรียน

4

“พลอยดูไม่โอเคที่เจอนาย”

ก็ไม่แปลกหรอก หากเธอเป็นพิมพ์พลอยคงไม่ใจเย็นแบบนี้ จะฟาดให้หลังแอ่นเลยด้วยซ้ำ ทำกันไว้ขนาดนั้นแล้วยังมีหน้าเข้ามาคุยเหมือนคนไม่เคยมีเรื่องกันมาก่อน

อาจารย์มาภาารู้สึกคิดผิดที่วางแผนให้พลีศรีมาเจอพิมพ์พลอย เธอไม่น่าใจอ่อนเห็นใจน้องชายของเพื่อนสนิทเลย

“ฉันว่าต่อไปนี่ก็เลิกยุ่งกับพลอยซะเถอะ”

“ทำไม”

“ไม่เข้าใจจริงๆ เหรอ” เขาน่าจะรู้เหตุผลดีกว่าใครๆ “หรือเกิดสนใจยายพลอยขึ้นมาอีก”

มาภาคิดว่าต้องเป็นอย่างหลัง หากไม่สนใจ พลีศรีคงไม่เที่ยวถามเธอเกี่ยวกับพิมพ์พลอยหรอก ใจที่บอกว่ารู้สึกผิดและอยากรู้ความเป็นไปของหญิงสาวว่าสบายดีไหมนั้นซื่ออ้างชัดๆ

“ก็น่าสนใจ” ชายหนุ่มยอมรับตามตรง “การแต่งกายและท่าทางพลอยเปลี่ยนไปอย่างกับคนละคน อยากรู้ว่าเรื่องอื่นจะเปลี่ยนไปด้วยไหม”

พอพูดประโยคสุดท้าย สายตาเขาวิบวับมีเลศนัย

“ในสมองนายจะคิดแต่เรื่องเดียววี่ไฉน ถ้ามจริง...เป็นน้องชาย
อลันจริงรีเปล่า ทำไมถึงได้ดูเลวผิดพี่ชายนายขนาดนี้” ใช้คำว่าเลวก
เกินไป แต่ก็ไม่เกินจริงหรอก

อลันคือเพื่อนสนิทของมาภา และพ่วงท้ายด้วยตำแหน่งลูกเขย
ของเธอ ใช่...เธอได้ลูกเขยที่อายุอ่อนกว่าไม่ถึงปี จะให้ทำอย่างไรได้ใน
เมื่อลูกสาวตัวดีดันอยากได้เพื่อนแม่ทำสามี

ตอนนี้สองคนนั้นก็แต่งงานมีชีวิทองคล่องใจอายุได้กว่าห้าเดือน
แล้ว ทว่าตั้งแต่หลานคลอดเธอยังไม่มีโอกาสเห็นหน้าเลย เพราะยัง
ไม่มีเวลาไปหาที่ฮ่องกง

“อะไรกันพี่มา ผมหมายถึงเรื่องการทำอาหารต่างหากเล่า เมื่อ
ก่อนพลอยทำอาหารเก่งมาก อยากรู้ว่าไปอยู่เมืองนอกฝีมือจะพัฒนา
ขึ้นไหม”

“กล้าสาบานให้เป็นหมันไหมว่านายหมายถึงเรื่องนี้จริงๆ”

ยังแกล้งได้หน้าตาเฉย มาภาผ่านร้อนผ่านหนาวมาเยอะ เธออ่าน
สายตาของพลีศรีออก

“ไร้สาระ สาบสาบานอะไรกัน” สาบานไป หากเป็นจริงขึ้นมา
พลีศรีน้อยก็อดล้มตายโลกสิ

ปกติพลีศรีจะไม่พูดเรื่องได้สะบัดกับใครหากว่าเขาไม่สนิทและ
ไวใจคนคนนั้น และแน่นอนเขาไวใจมาภา นับถือไม่ต่างจากพี่สาวคน
หนึ่ง และก็เพราะมาภานี่แหละทำให้เขายังรับรู้ความเป็นไปของใคร
อีกคน

“พี่มา”

“อะไร”

“นั่นก็พี่รีเปล่า มากับใครละนั่น เข้าไปทักสักหน่อยไหม”

พลีศรีจำหน้าคุ้เตตคนล่าสุดของอาจารย์มาภาได้ เคยบังเอิญ
เจอกันที่ร้านอาหารญี่ปุ่นครั้งหนึ่ง ตอนนั้นเขาไปกินข้าวกับลูกค้า ส่วน

มาภาไปกั๊กกิก แต่เธอแนะนำให้อู้จักในฐานะเพื่อน

“คงต้องไปทักสักหน่อยแล้วละ”

เขามากับผู้หญิง ดูท่าทางสนิทแนบชิด เธอต้องไปประกาศ
ศกดาเสียหน่อย ไม่ได้จะไปหาเรื่องหรอก เสียภาพลักษณ์อาจารย์หมด
เพียงแต่ไปทำให้ไอ้ผู้ชายคนนั้นรู้สึกหน่อยว่าเธอไม่ใช่ของตายที่ใครจะ
ทำอะไรก็ได้

เมื่อมาภาเดินไป พลิกศรีก็หันซ้ายหันขวามองหาคนร่างบาง แต่
เธอไม่อยู่ในรัศมีสายตา

หรือว่าจะไปห้องน้ำ...

คิดได้ดังนั้นก็ไมรอช้าที่จะก้าวไปตามทิศทางนั้น ไม่เข้าใจตัวเอง
เหมือนกันว่าทำไมถึงอยากกวอแวพิมพ์พลอยนั้ก เธอปล่อยเขาเป็นอิสระ
เขาก็ควรจะโผบินไปให้ไกล แต่ให้ตายเถอะ...ไปได้ไม่ถึงเดือนก็รู้สึก
อยากกลับมาตayarัง

“ที่รักคะ ถึงเวลาต้องไปเรียนแล้วนะ”

แม้จะยังไม่เห็นตัว แต่พลิกศรีจำได้นั่นคือเสียงพิมพ์พลอย

เธอคุยกับใคร ทำไมต้องเรียกที่รัก หรือจะเป็นกิกที่ไปสอยได้
ตอนเรียนปริญญาเอก...

เมื่อกวอวสาจากเจ้าแก้มอ้วนแล้วคุณแม่อังสาวก็หันหลังจะ
กลับเข้าไปในร้าน ใบหน้าปะทะเข้ากับแผ่นอกกว้างที่ยังแน่นและแข็ง
เหมือนเมื่อสี่ปีก่อน

“คุยกับใคร” พลิกศรีไม่ได้ตั้งใจจะทำเสียงเข้ม แต่มันเป็นไปเอง
คนตัวเล็กกว่าแหงนมองหน้า จากนั้นก็สะบัดหน้าเดินเฉียดไหล่
ผ่านเขาไป “สาระแน”

เสียงเล็กดังในระดับที่คล้ายว่าจะบ่นกับตัวเอง แต่อยู่ในระยะ
ประชิด มีหรือที่พลิกศรีจะไม่ได้ยิน

“พลอย” เขาจับข้อมือบางไว้ สายตาคมจ้องมองอย่างเอาเรื่อง

“เมื่อไหร่พูดว่าอะไร”

“สา ระ แน!” คิดว่ากลัวหรือไง เธอไม่หงอเหมือนแต่ก่อนแล้ว
นะ

พอได้ยินชัดๆ คุณพ่อของพาลินก็ถึงกับเหวอรับประทาน อะไร
ทำให้ผู้หญิงเรียบร้อยคนนั้นเปลี่ยนไปขนาดนี้

“ปล่อย” ดวงตารูปวงรีที่แต่งแต้มเปลือกตาอย่างโฉบเฉี่ยวด้วย
อายแชโดว์และไลเนอร์จ้องมองมือใหญ่ที่ถือวิสาสะมาจับข้อมือเธอไว้

“บอกมาก่อนว่าคุยกับใคร”

“มันใช่เรื่องของคุณหรือไง”

เธอสะบัดข้อมือออกจากกรอเกาะกุม และเลี้ยวออกไปโดยไว
แต่เดินยังไม่พ้นบริเวณห้องน้ำก็ต้องชะงัก ร่างสูงที่เดินตามมาก็หยุด
ไปด้วย

“ตัวนี้เด็ด ภูสองแล้ว ถ้ายายนั่นกินเข้าไปรับรองว่าคืนนี้ต้อง
เสร็จมึง”

ผู้ชายวัยยี่สิบกลางๆ สองคนยืนคุยกันในมุมอับ ทว่าพิมพ์พลอย
ที่เดินผ่านได้ยินประโยคหลังเข้าพอดี

“มึงแน่ใจนะ ถ้าคืนนี้กูไม่ได้น้องนางฟ้า นั่น มึงต้องคืนเงินกูมา
ด้วย”

“กูใช้มาแล้ว ไม่ได้กูไม่เอาให้หรอก” พุดจบก็ผลักไหล่เพื่อน
เข้าไปในบาร์

ผู้ชายที่อยากแหม่นองนางฟ้าสังค็อกเทลสีสดกับบาร์เทนเดอร์
ได้มาก็แอบเทของเหลวสีที่เพื่อนให้มาใส่ แล้วเดินไปสมทบกับกลุ่ม
เพื่อนที่คาดวามาด้วยกัน เพราะดูท่าทางสนิทสนม

ชายคนนั้นยื่นแก้วให้หญิงสาวคนหนึ่งที่คาดว่าจะป็นน้อง
นางฟ้าที่เขาหมายถึง เขาจะยื่นคะยอให้น้องนางฟ้ายกแก้วขึ้นดื่ม ทว่า
ตอนที่ขอบแก้วเกือบสัมผัสกับริมฝีปากอวบอ้วนนั้น...

“แก้วนี่พี่ชื่อนะคะ”

พิมพ์พลอยที่คอยสังเกตอยู่ห่างๆ เดินเข้ามาแย่งแก้วทรงสูงไปจากมือน้องนางฟ้า

“นี่คุณ! เอาคืนมา” ใจเลวนั้นจะแย่งแก้วคืน ทว่าพิมพ์พลอยไหวตัวทัน กระดกเครื่องดื่มแก้วนั้นจนหมด “ทำบ้าอะไรวะ”

“ขอโทษด้วยนะ คือแฟนพี่เมา” พลิศร์รีบวิ่งเข้ามาช่วยแก้สถานการณ์ “เอาเป็นว่าเครื่องดื่มบนโต๊ะทั้งหมด พี่ขอเลี้ยงเองแล้วกันนะ”

ผู้ชายคนนั้นดูจะยังไม่พอใจ แต่กลุ่มเพื่อนที่ได้ยินก็เฮลั่นไปแล้ว มันก็เลยต้องตามน้ำไม่เอาเรื่องพิมพ์พลอย ไม่อย่างนั้นเพื่อนคนอื่นจะสงสัย

“พลอย เป็นไงบ้าง” พลิศร์พาพิมพ์พลอยลงมาจากรูปทอปปาร์ เขาไม่ได้พาเข้าไปหาหมาภ เพราะฝ่ายนั้นกำลังสะสางกับคู่กรณีอยู่ “แล้วคิดบ้าอะไรอยู่ ถึงได้ไปดื่มมันจนหมดแก้ว”

“ฉันอยากช่วยเด็กนั่น” พิมพ์พลอยที่เริ่มรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวบอก เธอรับรู้ร่างกายในร่างกายเริ่มเปลี่ยนไป

“เททั้งก็ได้ไหม” บอกอย่างหัวเสียกับการกระทำที่ไม่คิดหน้าคิดหลังของคนตรงหน้า

“มันคิดไม่ทัน” ยอมรับโดยดุษณี ก่อนหน้านั้นเธอดื่มคืออกเทไปหลายแก้ว ประสิทธิภาพในการประมวลผลของสมองเลยช้า “ยานัน มันคืออะไร”

“ถ้าเดาไม่ผิดก็น่าจะยาเสียสาว” ยานี้เป็นที่นิยมในหมู่นักท่องเที่ยวราตรีใจเอนก ส่วนใหญ่คนใช้ยาจะเป็นพวกผู้ชายที่หวังแถมสาว

“กินแล้วจะตายไหม” เธอไม่ได้ห่วงเรื่องอื่นเลย กลัวอย่างเดียวกลัวจะไม่ได้เห็นพาลินน้อยอีก

“มันใส่ไปไม่เยอะคงไม่ตายหรอก แค่อร่อย”

พิมพ์พลอยก็รู้สึกอย่างนั้น เพราะเหงื่อเริ่มซึมตามไรผม ภายมัน ร้อนรุ่มราวกับมีไฟลุม ภายในห้องน้อยขดเป็นมวน เหมือนต้องการการ ปลดปล่อย

อาการแบบนี้เธอจำได้ มันเหมือนกับอาการที่เคยโดนพลีศรีปลุก ร้ายตอนอยู่บนเตียง

“ไปที่รถกันเถอะ” ชายหนุ่มแตะข้อศอกของคนตัวเล็กเบาๆ

“ไปทำไม” พิมพ์พลอยชักแขนออกราวต้องของร้อน ที่จริงมัน ไม่ได้ร้อน แต่มีแรงดึงดูดที่น่ากลัว ไอออุ่นจากปลายนิ้วเพียงน้อยนิด ทำให้เธอสะท้านไปทั้งกาย

“จะไปส่งบ้าน” เขาคิดแค่นั้นจริงๆ

พิมพ์พลอยยอมเดินตาม ให้เธอขับรถกลับเองคงได้ลงข้างทาง อาจไม่ตื่นมาเห็นหน้าลูกอีกก็เป็นได้

พอเข้ามานั่งในซูเปอร์คาร์คันหรูหญิงสาวก็เอาแต่กอดตัวเอง ร่างกายสั่นเทาเบาๆ ลมหายใจเข้า-ออกห้วงหนัก ราวกับว่าเธอกำลัง พยายามควบคุมความต้องการภายใน

“รัดเข็มขัดสิ”

เขาสตาร์ตเครื่องยนต์แล้ว แต่คนตัวเล็กยังไม่คาดเข็มขัดนิรภัย เลยไม่ยอมออกตัว พิมพ์พลอยดูจะงงๆ และเบลอ ก็แหงละ...โดนฤทธิ์ ยาไปเต็มๆ พลีศรีจึงปลดเข็มขัดนิรภัยของตัวเองและยึดตัวไปจัดการ คาดเข็มขัดให้เธอ จังหวะนั้นสายตาคมสกับดวงตาริยาว หากชาย หนุ่มไม่คิดเข้าข้างตัวเอง เขาคิดว่าเธอกำลังอ้อนวอนขออะไรบางอย่าง

“อยากให้อะไรไหม”

พิมพ์พลอยพยักหน้าน้อยๆ อย่างไม่อยากยอมรับ แต่เธอต้าน ความต้องการของร่างกายไม่ไหว เพียงแค่ลมหายใจอุ่นที่เป่ารดต้นคอ ก็ทำให้ยอดอกที่อยู่ใต้บราเซียร์แข็งดุนต้นเสียดสีกับเนื้อผ้าจนเกิด ความรู้สึกหวิวไหว ไหนจะช่วงกึ่งกลางลำตัวที่ร้อนรุ่มอย่างควบคุม

ไม่ได้

ให้ตายเถอะ...ห่างเขาไปสี่ปี หลบหน้าทุกครั้งที่เจอกันโดยบังเอิญ ไหง่คราวนี้ดันต้องมาศิโรราบให้พลีศรอย่างเสียไม่ได้

อันที่จริงก็ทำได้ หากเธอใจถึง ก็แค่ไปคว่าผู้ชายสักคนจากบาร์มาขึ้นเตียง หนึ่งในนั้นต้องมีสักคนที่อยากช่วยเธอ แต่พิมพ์พลอยไม่ใช่ผู้หญิงที่จะมีอะไรกับใครก็ได้ ถึงจะอยู่ในสถานการณ์ที่โดนยาปลุกเซ็กซ์เล่นงาน...เธอก็เลือก

ไหนๆ ก็เคยเสียให้พลีศรไปแล้ว เสียอีกสักครั้งคงไม่มีอะไรสักหรรหรอก

“ถอดกางเกงสิ”

พิมพ์พลอยเลิกควมมออย่างกังขา

“แล้วรอให้ถึงห้องไหม”

หญิงสาวส่ายหน้าแทนคำตอบที่แสนน่าอาย พลีศรเองที่ไม่ได้โดนฤทธิ์ยาเล่นงานก็ไม่ไหวเช่นกัน เอื้อมมือแกร่งไปปลดตะขอกางเกง ยืนรัดรูปไปให้อย่างใจร้อน

“ถอดออก” เขาสั่งเธออีกครั้ง เพราะพื้นที่ไม่เอื้ออำนวยเขาเลยทำให้เธอไม่ได้

คนร่างเล็กยอมทำตามคำบอกโดยง่าย นี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่จะมาทำเอียงอาย เธอควรจะเลิกอายตั้งแต่ส่งสายตาวีวอนให้เขาช่วยแล้ว เมื่อท่อนล่างเปลือยเปล่าเขาก็สั่งให้เธอย้ายมานั่งคร่อมบนตัว โดยชายหนุ่มเลื่อนเบาะไปด้านหลังเพื่อเพิ่มพื้นที่ เขาปลดชิปและควักแกนกายที่พรั่งพร้อมออกมา

“ใส่คอนดอมด้วย”

“จะเอาเลยหรือ” คิดว่าจะให้เส้าโลมกันก่อน แต่ดูท่าแล้วพิมพ์พลอยคงไม่ต้องการ เขาจึงหยิบซองอะลูมิเนียมในกระเป๋าสตางค์ออกมาฉีก จากนั้นก็สวมเครื่องป้องกันที่แกนกาย

“อย่าจับ”

พลีศรีสอดมือใหญ่เข้าไปตรงหว่างขาอีกฝ่ายหวังจะทำให้พริ้มยิ่งกว่าเดิม ทว่าหญิงสาวกลับปิดม้นออก พิมพ์พลอยไม่ยอมให้เขาแตะต้องตัวตนของเธอ ทว่าเธอกลับกอบกุ่มท่อนกายร้อนของเขาไว้ด้วยมือข้างเดียว ก่อนจะสอดม้นเข้าไปยังช่องทางรักที่เปียกชุ่มไปด้วยน้ำหล่อลื่น

“อ้อ!” ริมฝีปากบางเริ่มเข้าหากัน ทว่าเสียงครางก็ยังเล็ดลอดออกมาได้ เธอคงทรมานเกินทน

หญิงสาวพาเขาเข้าไปจนหมดอย่างยากลำบาก ช่องทางมันค่อนข้างคับแคบ เพราะตลอดสี่ปีที่ผ่านมาเธอไม่เคยใช้งาน

“อ๊ะ!” พิมพ์พลอยเผลอปล่อยเสียงครางเมื่อพลีศรีแก้งตั้งสะโพกใส่ เนื่องจากเธอยังแน่นิ่งไม่ยอมขยับ “อยู่เฉยๆ”

เสียงหวานดู เขาจึงหยุด ไม่ได้หยุดเพราะเสียง แต่เพราะสายตาเอาเรื่องของนางแมวป่าตรงหน้าต่างหาก

จากนั้นพิมพ์พลอยก็เอื้อมไปจับไหล่ทั้งสองของเขาเพื่อเป็นหลักยึด ก่อนจะค่อยๆ ขยับสะโพกขึ้นลง มือหนาจะช่วยประคองเอวคอด แต่เธอก็ตีมือเขาและดึงม้นออกให้พ้นตัว

ถึงขั้นนี้ยังจะหวงตัวอีก...

พลีศรีคิดในใจว่าหากเขาเอื้อมมือไปเคล้นคลึงทรวงอกที่กำลังกระเพื่อมอยู่ภายใต้เซ็กซี่อ่อนเธอก็คงจะไม่ยอมอีกเช่นเคย แต่ความตื้อด้านมันก็สั่งให้เขาลอง...และก็เป็นอย่างที่คิด พิมพ์พลอยใช้ปลายเล็บจิกหลังมือเขาจนเลือดชิบ

“อ้อ!” กระนั้นสะโพกผายก็ยังเคลื่อนไหวยอยู่บนตักเขาไม่มีหยุดหย่อน

ให้ตายเถอะ พลีศรีไม่เคยรู้สึกไร้ค่าเท่านี้มาก่อนในชีวิต รู้สึกราวกับว่าตัวเองเป็นเศษขยะ หรือไม่ก็เพียงเครื่องระบายความใคร่ให้

คนตัวเล็ก ชายหนุ่มทำได้เพียงนั่งนิ่งให้เธอใช้ร่างกายของเขาสนอง
อารมณ์ โดยที่ไม่มีสิทธิ์แต่ต้องเธอเลย

“อ้าย!”

พิมพ์พลอยส่งตัวเองถึงปลายทาง แต่พลีศรียังค้างเติ่ง แล้วเธอก็ไม่แยแส พอสาสมใจแล้วก็ย้ายสะโพกไปนั่งที่ตัวเอง

“พลอย จะปล่อยให้มันได้แต่อยู่อย่างนี้หรือ”

“เหนื่อยแล้ว” หญิงสาวบอกอย่างไม่แยแส และก้มลงไปเก็บ
อารมณ์ที่ถอดได้

พลีศรีถึงกับอ้าปากหวอ เธอคงเกลียดเขามากเลยสินะ ถึงได้
ทำกันขนาดนี้ นี่เป็นเช็ทครั้งแรกที่เขาารู้สึกว่าไม่มีตัวตน เป็นเหมือน
ตุ๊กตาทายาง

5

หญิงสาวสวมแพนตี้เรีบบร๊อยแล้ว แต่พอจะสวมกางเกง
พลีศร์กลับดึงมันไว้

“ปล่อย” พิมพ์พลอยบอกให้ปล่อย แต่เขากลับเขี่ยมันไปไว้
หลังรถ เธอจึงถามเสียงแข็งด้วยความไม่พอใจ “จะทำอะไร”

“ใจดำเกินไปแล้วพลอย” สบตาเธอแล้วก็หันมามองไอน้องชาย
ที่ยังชูชัน

“อะ” เสียงอันน่าอัปอายหลุดออกมาจากริมฝีปากได้รู้ปอย่าง
ไม่ทันตั้งตัวเมื่อถูกเขากระตุ้นอีกครั้ง

เพราะรู้ว่าเธอยังต่อได้อีกหลายรอบ พลีศร์จึงยื่นมือเข้าไปด้านใน
หว่างขาเรียว ลูบไบริ้วที่กำลังแยมบานอยู่ได้แพร่เนื้อนุ่ม

“หยุดนะเพิ่ม”

แม้ปากจะบอกให้เขาหยุด แต่ร่างกายกลับไม่ต่อต้านใดๆ เลย
เธอควรจะต้องมือนั้นออก ทว่ากลับอ้าขาให้เขาซะอย่างนั้น คงเป็น
เพราะยานรานั้น

คนตัวโตยำใจ สอดนิ้วแกร่งเข้าไปใต้แพรผืนบาง

“เพิ่ม อ้อ!” หญิงสาวเม้มริมฝีปากเข้าหากันเพื่อสะกดเสียงอัน
ฟังใจ

“ไปต่อที่ห้องเพิ่มนะ” กระซิบถามซิดกนกขวเนี่ยน

ตอนนี้คนเริ่มทยอยมาที่ลานจอดรถแล้ว ให้ทำกันอีกรอบคงไม่สะดวก แม้รถเขาจะติดฟิล์มมืดก็เถอะ แต่พิมพ์พลอยเป็นถึงว่าที่ดอกเตอร์ อีกไม่กี่เดือนก็ต้องกลับมาเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย เขาจะทำให้ภาพลักษณ์เธอมัวหมองไม่ได้

ทางด้านหญิงสาวก็ได้แต่พยักหน้า วินาทีนี้ขอทิ้งทูลูไว้ข้างหลัง ตัณหาและระคะก่อน

พลีศรีจัดการร่างกายของตัวเอง ยัดสิ่งนั้นไว้ในกางเกงยีนตัวหนา ก่อนจะรูดซิปขึ้น จากนั้นก็เอี้ยวตัวไปด้านหลังรถ หยิบเสื้อสุทที่ติดรถไว้มากลุมให้พิมพ์พลอยก่อนจะออกรถ

“อ้อ~”

เขาใช้มือข้างเดียวจับพวงมาลัยรถ อีกข้างก็วนเวียนอยู่ใต้เสื้อสุท พิมพ์พลอยสิ้นฤทธิ์และอยู่ในการควบคุมของเขาโดยดุษณี ดูไม่ต่างจากหญิงสาวคนที่เขารู้จักเมื่อเกือบสี่ปีก่อน นิ้วแกร่งชอกซอนไปตามซอกหลีบอ่อนนุ่มของกลีบผกา ยิ่งรถติดไฟแดงเขายังเล่นงานเธอนั่น

“พะ...เพิ่ม พอแล้ว” ปากบอกให้พอ ทว่าแวตาดันลือไปในทางตรงกันข้าม

“หืม? ให้หยุดเหร่อ”

“อ้อ...เพิ่ม” พอเขาทำท่าจะชักมือออก หญิงสาวก็ผวาคว่าท่อนแขนแกร่งไว้

“รอให้ถึงคอนโดก่อนนะพลอย เราทำกันกลางสี่แยกนี้ไม่ได้”

ทำไม่ได้ แต่ก็ขยันปลุกเร้าเสียเหลือเกิน พอเธอไม่ให้ตีมือกลับ นิ้วยาวก็ชนไม่หยุด ทำเอาคนที่นั่งเบาะข้างคนขับกระสับกระส่ายครางไม่ได้ศัพท์

ซูเปอร์คาร์สีดำเงาเคลื่อนมาจอดยังลานจอดรถของคอนโดมิเนียม

ย่านคนรวย พลีศรีลงจากรถและอ้อมไปเปิดประตูอีกด้านหนึ่ง หยิบ
ยีนส์รัดรูปมาสวมให้หญิงสาวก่อนจะประคองขึ้นห้อง

ศึกสวาทดำเนินไปจนเกือบค่อนรุ่ง หากคนตัวเล็กไม่ผล็อย
หลับคาอกหนาไปก่อนคงลวงเลยถึงฟ้าสาง

คนไม่โดนฤทธิ์ยาดูจะกระหายมากกว่าเสียอีก ก็จากกันตั้งสี่ปี
แถมกลับมาคราวนี้พิมพ์พลอยก็แซ่บขึ้น ที่แซ่บนี้ไม่ได้หมายถึงการแต่ง
ตัวของเธอ แต่หมายถึงลีลาบนเตียง

เธอกล้าและไม่เอียงอายเหมือนแต่ก่อน ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า
เป็นเพราะฤทธิ์ยาด้วยไหม

ผ่านไปเกือบสี่ชั่วโมง...

ร่างบางลืมหัดขึ้นด้วยอาการปวดเมื่อยเนื้อตัว ไม่เมื่อยนะสิ
แปลก ก็เล่นทำไปหลายยกขนาดนั้น

ลมหายใจอุ่นที่เป่ารดลาดไหล่กับแรงกดทับเบาๆ ที่ช่วงเอวคอด
ทำให้พิมพ์พลอยรู้ได้ทันทีว่ากำลังถูกใครบางคนสวมกอดจากด้านหลัง

เมื่อหวนนึกถึงเรื่องเมื่อคืนแล้วก็เจ็บใจอย่างไรชอบกล เธอ
ปฎิญาณกับตัวเองว่าจะไม่ข้องแวะกับพลีศรีอีก แต่เมื่อคืนมันยิ่งกว่า
ข้องแวะเสียอีก เธอเป็นฝ่ายอนุญาต ไมสิ...เรียกว่าอ้อนวอนให้เขา
เข้าหาเลยต่างหาก

แม้จะยังอยู่ในห้วงนิทรา แต่มือใหญ่กลับอยู่ไม่สุข เขาบิดปาย
ไปทั่วหน้าท้องแบนราบก่อนมาหยุดอยู่ที่หน้าอกนุ่มหยุ่นที่แสนคุ้นเคย
หญิงสาวรู้ว่าเขายังไม่ตื่น เมื่อก่อนพลีศรีก็เป็นแบบนี้ มีอว้างเป็นไม่ได้
จะต้องจับต้องคลำ โดยเฉพาะหน้าอกเธอ เขาดูจะชอบเป็นพิเศษ

พลี!

“โอ๊ย!” คนตัวโตลงป่องอยู่ข้างเตียงด้วยแรงถีบของคนตัวเล็ก
ก็เธอหมั่นไส้ อยากมาจับมาลูบตีนัก ตอนนี้นยาหมดฤทธิ์แล้ว

พอเขาสัมผัสแทนที่จะเกิดอารมณ์วาบหวามมันก็กลายเป็นอย่างอื่นแทน

“ทำอะไรเนียพลอย” พ็อพลางคลำสะโพกบ่อยๆ มันไม่ถึงกับสาหัส แต่เล่นเอาจุ๊กเหมือนกัน แถมยังโดนแบบไม่ทันตั้งตัวอีก

“โทษที ฉันละเมอ” ถึงปากจะเอ่ยขอโทษ แต่สายตาไม่ได้บ่งบอกเลยว่าสำนึกผิด ก็แหงสิ...เธอตั้งใจถีบเขานี่

คนตัวเล็กดึงผ้าห่มมาพันกาย ลูกจากเตียงแล้วเดินเก็บเสื้อผ้าที่กระจัดกระจายเต็มพื้นห้อง ก่อนจะหายเข้าห้องน้ำไป ไม่แม้แต่เหลียวมองคนตัวโตที่ที่นั่งกึ่งนอนอยู่บนพื้น ทว่าหางตาก็จับได้ว่าเขาคอยมองทุกการเคลื่อนไหวของเธอ

หลังจากคืนนั้นพลีศรีก็ตามเที่ยวไล่เที่ยวซื้อหนังสือสาวไม่เลิก
ส่วนใหญ่จะเป็นทางโทรศัพท์เสียมากกว่า เพราะชายหนุ่มเองก็ติดพันเรื่องงานของตัวเอง จะมาหา也不行

Palis: เย็นนี้ว่างไหม

พิมพ์พลอยอ่านข้อความแต่ไม่ตอบ เธอปลุกเขาไปรอบหนึ่งแล้วด้วย ทว่าชายหนุ่มก็ยังพยายามที่จะใช้บัญชีอื่นติดต่อมา มันจึงเปล่าประโยชน์ที่จะตัดการติดต่อเขาอีกครั้ง

Palis: ทำไม่ไม่ตอบ

Palis: อยากรู้อะไร

Palis: ไปทานข้าวกัน

คราวนี้นอกจากไม่ตอบแล้วหญิงสาวยังไม่อ่านอีก เธอกำลังนั่งอ่านข้อมูลที่เพิ่งเก็บรวบรวมได้บางส่วนในห้องสมุดของมหาวิทยาลัย มันเป็นสถานที่ที่เธอชอบมาขลุกตัวอยู่หากทำงานที่ต้องใช้สมาธิ

ครี๊ด~~~

สมาร์ตโฟนที่วางอยู่บนโต๊ะสั่นครี๊ด พิมพ์พลอยจึงจำต้องหยิบ

มันขึ้นมา แม้จะปิดเสียงและเปิดแค่ระบบสั่น แต่มันก็ส่งเสียงรบกวนคนอื่นได้

ตือชะมัด น่ารำคาญ!

เธอกดตัดสายทันทีที่หน้าจอแสดงชื่อผู้โทร. เข้า ‘Palis’

ครืด~~~

หญิงสาวกำลังจะกดตัดสายอีกครั้ง ทว่ามันดันเป็นสายจากใครอีกคน...อดีตนั่นเอง

“ว่าไงติ” พิมพ์พลอยรับสายหลังเดินออกมายังโซนที่สามารถใช้เสียงได้ “...โอเค เดี่ยวพลอยเดินไปหาที่ได้คณะ”

วางสายแล้วก็กลับมาเก็บข้าวของบนโต๊ะ จากนั้นก็เดินออกจากหอสมุดเพื่อไปยังจุดนัดหมาย

“ติ” พอมาถึงได้ตักคณะรัฐศาสตร์ก็เจออาจารย์อดีตนที่กำลังนั่งดื่มกาแฟ พิมพ์พลอยเลยเข้าไปนั่งที่โต๊ะยาวฝั่งตรงข้ามเขา

เธอกับอดีตรู้จักกันในฐานะอาจารย์ร่วมมหาวิทยาลัย เขาสอนที่คณะรัฐศาสตร์ ส่วนเธอสอนที่เศรษฐศาสตร์

ตึกคณะอยู่ใกล้กัน เคยเดินสวนกันบ่อยๆ แต่ไม่ได้ทักทายกระทั่งได้เจอกันในงานสัมมนาของมหาวิทยาลัยครั้งหนึ่ง บังเอิญนั่งใกล้กันเลยมีโอกาสพูดคุย กลายเป็นว่าคุยถูกคอ เลยเป็นเพื่อนกันนับแต่นั้นมา

พิมพ์พลอยเจออดีตรั้งล่าสุดเมื่อเกือบหนึ่งปีที่แล้ว เจอกันคราวนี้เขายังเหมือนเดิม ดูเป็นหนุ่มเนิร์ดที่คลั่งไคล้ในวิชาการ แถมยังตอกย้ำความเนิร์ดด้วยแว่นสายตาทรงสี่เหลี่ยมอีก การแต่งตัวเขาไม่ได้ดูเซย แต่มันธรรมดา พิมพ์พลอยมักเห็นเขาในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาวพับแขนกับกางเกงสแล็กพอดีตัว ทว่าชายหนุ่มมีรูปร่างที่ดีเป็นทุน แม้จะสวมเสื้อผ้าธรรมดา แต่เขาก็ดูโดดเด่นด้วยรูปร่างและความสูงที่ไม่ต่างจากนายแบบ

“ได้ข่าวว่าเพิ่งกลับจากสิงคโปร์ เป็นไงสนุกไหม”

“สนุกอะไรละ ไม่ได้ไปเที่ยว”

อาจารย์อดิคุณเพิ่งกลับมาจากการพานักศึกษาในคลาสที่เขาเปิดสอนวิชาเฉพาะไปเยี่ยมชมและแลกเปลี่ยนความรู้กับนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยในสิงคโปร์ เป็นครั้งแรกที่เขาพานักศึกษาไปเรียนรู้นอกสถานที่ไกลถึงต่างประเทศ เหนื่อยเอาการ แต่ก็ทำทายดี

“พลอยน่าจะเอาพาลินกลับมาด้วย”

อดิคุณรู้เรื่องที่พิมพ์พลอยเป็นคุณแม่ลูกหนึ่ง

เขารู้ตอนที่ไปงานสัมมนาที่สถานทูตไทยในวอชิงตันดีซีเมื่อหนึ่งปีที่แล้ว หลังจากจบงานนั้นเขาพอมีเวลาเหลือหนึ่งสัปดาห์เลยเดินทางไปเที่ยวแอลเอ และถือโอกาสไปเยี่ยมพิมพ์พลอย จึงได้พบกับเรื่องเซอร์ไพรส์สองต่อ

ต่อแรก...พิมพ์พลอยที่เปลี่ยนไปจนไม่เหลือเค้าเดิม ไม่ใช่หน้าตาหรือรูปร่าง แต่เป็นบุคลิกและทัศนคติ

ต่อที่สอง...เธอมีลูกแล้ว อย่างหลังนี้ทำให้เขาช็อกเลยละ

“ถ้ามาก็ต้องหยุดเรียน พลอยไม่อยากให้ลูกขาดเรียน” อีกอย่าง เธอต้องการโฟกัสที่วิทยานิพนธ์ อยากรีบทำให้เสร็จเร็วๆ จะได้หมดเวรหมดกรรมเสียที

เรียนปริญญาเอกใครว่าง่าย เธอต้องใช้พลังงานเยอะกว่าการเลี้ยงลูกเสียอีก แต่เพราะใจสู้ และไม่เคยมีสักวินาทีที่คิดจะยอมแพ้เลยฝ่าฟันอุปสรรคทุกอย่างมาได้

“ติดคิดถึงพาลิน” ตอนไปเจอพิมพ์พลอยคราวนั้น อดิคุณคิดว่า จะอยู่แอลเอแค่สองสามวันและเดินทางไปลาสเวกัสต่อ แต่เพราะติดพาลินน้อย แพลนลาสเวกัสเลยล่มไป

“พาลินก็คิดถึงน้ำดี” วิดีโอคอลกันที่ไรท์ถามถึงอดิคุณทุกที เจอกันครั้งเดียวไม่รู้จิตใจจะไร้นักหนา หรือจิตใจความหล่อ แต่ยายหนู

ของเธอยังไม่สามชวบดี คงแยกไม่ออกรอกว่าใครหล่อไม่หล่อ

เธอให้พาลินเรียกเขาว่า ‘น้ำติ’ เพราะอดีตคุณอ่อนกว่าเธอหนึ่งปี แต่เธอก็ไม่ให้เขาเรียกพี่หรือ อย่างไรก็ตามยายหนูของเธอชอบเรียกเขาด้วยชื่อเฉยๆ มากกว่า

แทนที่จะเรียก ‘น้ำติ’ ก็เลยเรียก ‘ติ’ เฉยๆ

“พลอยกลับมาแบบนี้ ใครช่วยดูแลพาลินหรือ” เขารู้ว่าลูกสาวของพิมพ์พลอยมีแผนนี้ แต่หญิงสาวไม่กล้าปล่อยให้ลูกอยู่กับพี่เลี้ยงตามลำพังตลอดหนึ่งเดือนแน่

“เจ้พัชรไปช่วยดูแลให้”

“อ้อ ถึงกับลงทุนบินจากไทยไปเลยหรือ” อดีตคุณรู้จัก ‘เจ้พัชร’ แต่ไม่ได้รู้จักเป็นการส่วนตัว เมื่อครั้งไปส่งพิมพ์พลอยที่สนามบินเพื่อไปเรียนต่อปริญญาโท เขามีโอกาสได้พบเพียงพัชรครั้งแรก เลยได้รู้ว่าพิมพ์พลอยมีพี่สาวชื่อเพียงพัชร “พี่สาวพลอยน่ารักนะ”

“อืม ถึงตอนเด็กๆ จะทะเลาะกันบ่อย แต่ถ้าไม่ได้เจ้พัชร พลอยคงเลี้ยงพาลินไม่ได้”

พี่สาวคือกำลังสำคัญของเธอ เพียงพัชรต้องเดินทางไปกลับเมืองไทยกับอเมริกาปีละหลายรอบเพื่อไปช่วยเธอดูแลลูก ยังไม่พอ... พี่สาวยังช่วยเธอปิดบังเรื่องท้องกับป้าและม้าอีก ตอนนั้นพิมพ์พลอยยังทำใจที่จะเล่าเรื่องให้พ่อแม่ฟังไม่ได้

“เอาไหมล่ะ ยกให้” เธอหยอกเขาเล่น ใครจะให้ง่ายๆ เดี่ยวไม่มีคนช่วยเลี้ยงลูกให้พอดี

“ให้จริงไหม” พุดพलगหรีตามอง

“ไม่จริง” เธอก็เห็นใจลูกคนเดียวอย่างอดีตคุณหรอกนะ แต่ของแบบนี้จะยกให้ได้ง่ายๆ ได้อย่างไร อีกอย่างถ้าเพียงพัชรรู้เข้าคงฉะกบาลเธอแน่

“อ้อ พลอย” อดีตคุณนึกบางอย่างขึ้นได้ “ตอนบายนี่มีเสวนา

หัวข้อเกี่ยวกับเศรษฐกิจระหว่างประเทศ สนใจไปฟังด้วยกันไหม”

“น่าสนใจนะ”

หลังจากนี้เธอมีเวลาว่างทั้งวัน เธอสะสมงานวิจัยที่ต้องทำให้เสร็จภายในวันนี้จบแล้ว หัวข้อเสนอน่าสนใจ แม้รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวเหมือนจะไม่สบาย แต่พิมพ์พลอยก็ดันทุรังจะไป

“งานเริ่มก็โหมง จัดที่ไหน”

อดิคุณบอกเวลาและสถานที่ ทั้งสองจึงนัดแนะว่าจะไปด้วยกัน โดยพิมพ์พลอยจะหาอะไรทำฆ่าเวลาในหอสมุด ส่วนอาจารย์อดิคุณมีสอน หลังเสร็จกิจก็จะเดินทางไปยังสถานที่จัดงานพร้อมกัน งานเสนอนี้ไม่ได้จัดในมหาวิทยาลัย แต่จัดขึ้นที่โรงแรมแห่งหนึ่งที่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยนัก